

Veïnats

DEL TERME DE CALVIÀ

revista informativa i cultural

SA

RUA-87

A L'INTERIOR:

Guia de Calvià

Pressuposts Municipals

Creació

Xerrades de Cafè

Esports

Opinió

Passatemps

Tercera Edat

Eleccions

Cultura

Socorrisme

preu: 50 pts.

nº 47 - gener, 87

ALTRA POTADA A LA CULTURA!!

A la façana de l'Ajuntament hi han instal·lat un mural referit a la història de Calvià, que comença amb els foners.

Nosaltres, encara que afirmant que és una interessant iniciativa i una feina ben feta, ni el volem reproduir a les pàgines d'aquesta Revista, perquè, asombrau-vos, està totalment escrit en castellà, amb unes indicacions amb varis idiomes.

Pensam que és vergonyós i absurd realitzar un mural sobre la nostra història en una llengua que no sigui la catalana i resulta encara més simptomàtic que la iniciativa surti de Joan Costa...

Com pretén l'Ajuntament fomentar l'interés per l'ús de la llengua catalana entre els seus funcionaris i veïns, si ell no dóna cap tipus d'exemple?

I que consti que als autors del mural tant els era fer-lo en un idioma com en un altre...

Joan Costa, per molt d'assessorament històric que rebis d'En Mascaró Passariu, les coses s'han d'estimar per protegir-les, i tu ja ens has donat suficients exemples del que estimes la nostra història i la nostra cultura.

REVISTA VEÏNATS

P.M. 1/1.983.

Han Col.laborat:

L'Oculista.
P. J. Cañellas.
C.T.E.
Mª D. de Burgos.
R.T.F.
Pere Morey.
G. Psicopedagògic.
Una amiga.
A. Vicens.
C.S.E.
U.A.
Pere Desclok.
Joan Rubio.
Biela Quetglas.
R.G.
Gabinet de Premsa.
Cayo.
Juan Jiménez.
S. Barceló.
F. Jiménez.
J. Suárez.

Màquines:

Manuel Suárez.
Miquel Herrera.
Pep Rubio.

Muntatge:

Xisca Esteve.
Carme López.

Fotografies:

Margalida Cabrer.

Ordinador:

Joan Vidal.

Coordinadors:

Manuel Suárez.
Joan Vidal.
Pep Rubio.

Els articles recollits a aquesta Revista expressen únicament l'opinió dels seus autors i ells en són els únics responsables.

A EN JOAN COSTA LI RECEPTAM UNES ULLERES

PER A PALIAR LA SEVA MIOPIA

Sí. Li volem receptar unes ulleres especials perquè pugui veure detalls que hauria de veure, dins la seva política turística. Són aquests:

- T'entemeres que l'encontre González Craxi es produí a terres de Calvià? Molta de gent no s'entemé. I hagués estat un bon trampolí per a promocionar Calvià turístic.

- T'has entemut que a l'Ajuntament es donen classes gratuïtes de català? Seria convenient que, ara que encara hi ets a temps, ho aprofitassis i anassis a aprendre-ne un poc. Veuries que és una llengua preciosa que obri tot un món impressionant, i nou per a tú. Fins i tot a lo millor hi trobaries idees per a augmentar la qualitat del terme.

- T'has fixat lo molt trepijada i degradada està la toponímia popular i històrica del Terme. I a més l'han substituïda per una toponímia artificiosa, cursi i fins i tot poc comercial, al manco

de baixa qualitat. Si llegeixes el Corpus de Toponímia del teu amic Mascaró Passarius t'entemràs de que els noms populars tenen un significat bell, de vegades enigmàtic, poètic,... que donen molt més encant turístic que les bajanades actuals.

- Si te poses les ulleres que te recomanam t'entemràs de que la teva Costa de Calvià està asquerosament destrossada i que ni els fassers, ni els monolits basten per a tapar tot el mal fet, i tota la lletjor que es pot contemplar.

- Ah. Tanta de sort que has pogut veure les terribles valles publicitàries, i enhorabona per a la teva iniciativa de llevar-les.

- També a tal senyor tal honor. Quan hi va haver la presentació del poliesportiu de Calvià vàrem sentir la teva preocupació de que l'edifici rompés la fesomia paisatgística rural, i sabem que has estat prenguent esment per tal de procurar que quedàs un edifici integrat.

L'Oculista de Veïnats.

ELS MOLINS

Al darrer número sortia un article d'opinió sobre els molins que hi ha a l'entrada del poble, on es deia, entre altres coses, que hi havia rumors de que els volien tomar.

Els propietaris s'han posat en ontacte amb nosaltres per desmentir aquesta notícia i demanar una rectificació que, gustosos, vos oferim.

Els amos diuen que el seu propòsit és anar-los restaurant ells ma-

teixos, poc a poc, i sembla que sense ajudes oficials.

De totes maneres seguim pensant que, de cara a la imatge que es vol vendre de Calvià, seria interessant recuperar aquests dos edificis més el Molí d'Es Castellet.

No creu Sr. Costa que és millor idea que tornar batiar les úniques dues zones del Terme que tenen identitat pròpia?

notícies de l'ajuntament 4

- Els Centres Oficials es netejaran logant empreses a tal efecte mitjançant un concurs públic. L'empresa que es responsabilitzi s'haurà de fer càrrec del personal que, actualment, realitza aquestes feines.

- Els funcionaris de l'Ajuntament podran elegir l'apotecaria que vulguin i disposarna d'un model oficial de receptes.

- Margalida Nàjera i Carlos Alabern varen esser elegits els representants de l'Ajuntament al Consell de la Caixa d'Estalvis.

- Els dies 20 de Gener i 24 de Juny per Calvià, i el 20 de gener i 16 de juliol per Es Capdellà, seran les festes locals elegides per l'Ajuntament.

- Al Plenari del 23 de Gener, es va acordar sol·licitar al Consell insular de Mallorca que el seu Pla d'Obres i Serveis compregui també la financiació en un 50 % de les obres per eixamplar el cementiri d'Es Capdellà, el pressopost de les quals puja a 38.969.356 ₧. També es sol·licitarà la inclusió del nou edifici municipal i les obres del clavegueram de la Costa de la Calma, encara que aquests dos darrers projectes seran costats totalment per l'Ajuntament.

A aquest mateix plenari s'aprovaren varis expedients de Contribucions Especials:

- Dos nous vials a Peguera, les obres dels quals pugen a set milions i mig de pessetes. Al primer, els veïns pagaran 3.117 ₧ per metre lineal i al segon en pagaran 986.

- Millora de la xarxa de clavegueram de Sei. Rotes Velles. L'obra costa uns 25 milions, així que cada veí pagarà 1.863 ₧ per metre lineal de façana.

- Xarxa de pluvials i millora de les voravies de Peguera. S'hauran de pagar 447 ₧ per m/lineal per les voravies i 158 ₧ per l'aigua potable.

- Se pensa que a primers de març se posarà en marxa la emisora municipal de ràdio, en la qual la Revista Veïnats hi té pensat intervenir amb qualche programa.

- El C.D. Calvià podrà començar a jugar al seu camp, ja quasi llest, i amb unes instal·lacions boníssimes, a partir del dia 14 de febrer. Ja que aquest dia es Sant Valentí desitjam que no defraudi més al seu enamorat públic.

- Les obres del Camp de Fútbol hauran costat uns trenta-i-vuit milions de pessetes.

- El C.D. Calvià rebrà prop de tres milions en concepte de subvenció, el Santa Ponça en rebrà un milió sis-centes seixanta i quatre, el Cade rebrà un milió sis-centes quaranta i vuit, el Maganova en rebrà set-centes trenta i quatre i el Costa de Calvià tres milions.

Aquestes subvencions se doner segons el número d'equips de cada club.

- L'Ajuntament organitza el programe CALVIA A LA NEU, fortament subvencionat per la comissió d'esports.

- L'equip de vela austriac aquest dies es troba en aigues de la nostra costa, practicant aquest esport.

AVV

la vila

entre tots la farem amunt

Els presuposts puguen a un total de 2.670.000.000 ₧.

El Batle va començar el Plenari afirmant que considerava un deure polític dur els presuposts a Plenari, ja que havien estat elaborats pels tres grups polítics.

la Regidora Margalida Nàjera va voler contestar als motius que A.P. havia manifestat a l'anterior plenari per no aprovar-los, dient que l'augment de capítols de despeses de personal en un 37 % respecte de l'any anterior és degut a la incorporació a la Policia dels 45 contractats l'any anterior, augment de salaris, millora de qualitat de serveis, etc. Respecte de la pressió fiscal, encara que sigui cert que puja en un 5 : el valor catastral, també és cert que la eliminació dels impostos suntuaris suposen una important disminució dels ingressos presupostaris, afirmà la Regidora.

El portaveu del Grup Popular, Juan Franco, va manifestar que, afortunadament, a l'Ajuntament de Calvià funciona la fiscalització de l'oposició i es va ratificar en els seus criteris anteriors. També va exposar que el seu grup està a favor de la construcció del nou edifici municipal.

Juan Costa, del mateix grup, es va queixar de les quantitats assignades a turisme i lamentava el que ell considera escassa defensa del nom Costa de Calvià per part de les instàncies municipals, a la qual cosa contestava el Batle que mai s'havia rebutjat cap projecte presentat per Turisme.

A l'hora d'explicar el vot, el grup U.M. va llegir un escrit al qual afirmaven que el fet de que a l'anterior plenari haguessin votat en contra dels presuposts era degut a "un legítim enfado por no recoger este documento el acuerdo tomado de rebajar el importe de la contribución urbana, con lo cual no tan sólo se habría cumplido un pacto, sino que se habría satisfecho el deseo de la gran masa de ciudadanos de la

cual somos gestores".

Afegeix aquesta comunicació dels regionalistes que continuar oposant-se als presuposts seria contrari a la bona governabilitat del Terme, qualificant-lo d'acceptable i equilibrat, la qual cosa saben perquè varen intervenir en la seva redacció. Així votaren a favor perquè "con el fin de permitir el buen gobierno y desarrollo de nuestro municipio, cosas que, en definitiva, son las que importan".

A la memòria dels presuposts es varen qualificar els del 85 com un "reto", els del 86 d'"expansió" i el del 87 com a de "consolidació".

Les característiques d'aquest enguany són:

- Augment de les despeses de personal.
- Manteniment del capítol de subvencions en uns percentatges similars a l'any 86.
- 19 % d'augment al capítol d'inversions: Palau d'Esports i Edifici Municipal.
- Manteniment de la pressió fiscal general.
- Creació de l'Escola Taller Municipal en col.laboració amb l'INEM.
- Continuitat respecte de la política de cercar crèdits externs per a realitzacions que s'utilitzin durant llargs períodes de temps (Palau d'Esports) ja que es pensa que la càrrega s'ha de repartir entre tots els beneficiaris, no només els actuals sinó també entre els futurs.

De l'any anterior es resalta:

- Les inversions pujaren a un total de 1.211 milions, referits a les nombroses obres que estan en marxa o ja acabades.

- Es va dotar a totes les àrees municipals de l'estructura i personal mínims per a aconseguir un bon nivell de qualitat i servei.

- La capacitat de gestió de cada àrea descentralitzant-se la gestió econòmica del presupost.

En conseqüència, el presupost el 87 es resumeix en aquests punts:

- Continuar amb les inversions. Estan previstes inicialment per un total de 885 milions, però fent notar que està obert aquest apartat.

- Consolidació de l'estructura organitzativa i administrativa de les diferents àrees.

- Atracar l'administració al ciutadà, descentralitzant els serveis.

Com podreu observar als quadres resum el presupost, els capítols més quantiosos són els de personal i inversions, essent significatiu a aquest darrer la inclusió del nou edifici municipal i del Palau d'Esports, pujant ells dos a 288 milions.

L'increment presupostari es xifra en 480 milions.

Las variaciones experimentadas entre el Presupuesto de 1.986 y el de 1.987 son las siguientes:

<u>GASTOS</u>	<u>1.986</u>	<u>1.987</u>	<u>INCR.</u>	<u>DECRE.</u>	<u>%</u>
Remuneraciones del Personal	711.943.159	973.867.057	261.923.898		37
Compra bienes y servicios	562.180.988	619.814.854	57.633.866		10
Intrenos	10.000.000	35.000.000	25.000.000		250
Transferencias Corrientes	129.619.852	135.956.646	6.336.794		5
Inversiones reales	742.121.953	885.164.190	143.042.237		19
Transferencias capital	16.600.000			16.600.000	
Variación activos financieros	10.033.948	8.197.153		1.836.795	
Variación pasivos financieros	5.500.100	12.000.100	6.500.000		118
	<u>2.190.000.000</u>	<u>2.670.000.000</u>			
<u>INGRESOS</u>					
Impuestos directos	938.400.100	933.500.000		4.900.100	-1
Impuestos indirectos	100.760.100	75.260.000		25.500.100	-25
Tasas y otros ingresos	508.926.370	644.837.591	135.911.221		27
Transferencias corrientes	195.401.678	243.597.640	48.195.962		25
Ingresos patrimoniales	85.888.000	90.450.000	4.562.000		5
Enajenación inversiones reales	15.000.200	15.000.000			
Transferencias capital	13.301.973			13.301.973	-100
Variación activos financieros	10.034.048	8.197.153	1.836.895		
Variación pasivos financieros	320.287.531	659.157.616	338.870.085		106
	<u>2.190.000.000</u>	<u>2.670.000.000</u>			

El incremento Presupuestario 86/87 cifrado en 480 millones representa un 21'92% en términos monetarios y un 12'32% en términos constantes.

Podemos por último estudiar la variación de presión fiscal soportada por los ciudadanos del término, referida al bien 86/87.

Impuestos Directos	938.400.100	933.500.000
Impuestos indirectos	100.760.100	75.260.000
Tasas y otros ingresos tributarios directos	360.926.370	398.837.591
	<u>1.400.086.570</u>	<u>1.407.597.591</u>

EL RACO D'EN PERE JOSEP CANYELLES

Ens comuniquen que el nombre de denúncies ha baixat respecte a l'any anterior. En 1.985 van ser 9.027 mentre que l'any 86 han estat 7.655, o sia 1.027 menys.

La majoria de les denúncies han estat per infraccions al Codi de circulació. Les altres son per incomplir Ordenances municipals i per alterar l'ordre.

El comunicat relaciona el fet de posar menys denúncies amb el fet de l'augment de la seguretat ciutadana i la vial.

També fan constar que les cridades per telèfon ha estat menys i la majoria corresponien a alteracions de l'ordre

les altres han estat per serveis humanitaris, robos, accidents, desperfectes i peticions de grua entre altres.

Respecte als accidents de cotxe, ha hagut un augment, amb un total de 183 accidents, dels quals hi va haver dues persones mortes i 109 de ferides de distinta gravetat. La major part dels accidents es produí de les 10 a les 13 hores, i no a la nit com molta gent pensa.

També s'informa que la Policia Municipal ha augmentat amb 45 membres més i per aixó s'han creat 6 places de cabos i 4 de sergents.

La memòria de la Policia serà editada perque els ciutadans tenguin un major coneixement de les activitats que realitza.

VENJANÇA

Tan empenyat està en Joan Costa en canviar el nom dels pobles, que ara ja li canvien a ell.

A una informació apareguda al diari Ultima Hora, de la fira turística FITUR, es parlava de Antonio Costa, Concejal de Turismo de Calvià...

Ja en tindràs, ja, de voler batiar a la gent...

A partir del mes de febrer i dos dies per setmana s'han començat unes classes de ball de bot.

Els dies són dijous i divendres de 17'30 a 19'30.

Tots els que hi estiguin interessats que vagin a les Escoles Velles a xerrar-ne amb n'Antònia, la professora que els iniciarà, de tal manera que no ho podran deixar mai més.

També segueix la recerca de gent per la futura coral. És preús, apuntar-se per poder evaluar la quantitat de gent, i posteriorment seleccionar les veus. Qualsevol dia que assagi la banda s'hi pot anar, també a les Escoles Velles, per demanar més informació.

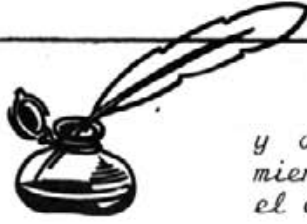
CLUB DE LA 3ª EDAT CALVIA

Per aquest número podem informar que la excursió ha estat desde la Colònia de Sant Jordi, cap a Santanyi i Campos per acabar a Felanitx i Porto Colom. El dinar va ésser al restaurant "La Ponderosa". Les acollides a les excursions és molt grossa per part dels associats i d'altres que no són. Com tenen tantes ganes de córrer món. Seguirán mes a mes sortint per conèixer millor la nostra Illa.

També la Junta Directiva recull el sentiment dels seus associats amb el sentit de convidar a tota aquella persona de més de 60 anys resident al poble de Calvià que es decideixi a apuntar-se al Club i poder així donar més pès a l'associació en els seus objectius (un local sols per ells per exemple) i també participar a excursions, xocolatades i qualque sopar de sopes com les que el passat dia 3 de febrer poderem assaborir fetes per les simpatiquíssimes sòcies Antònia Mora i Joana Suau.

C.T.E.

el Demonio

Era un demonio muy viejo. Gustaba de vagar por desiertos ardientes arrasado por el viento aún más ardiente y ver allá abajo las caravanas avanzar poco a poco, y las negras tiendas de los beduinos como insectos.

Era tan viejo que había visto a Asurbanipal en persona al frente de su ejército, sus batallas y sus atrocidades al entrar en las ciudades conquistadas.

"-Cien mil hombres he hecho empalar yo, Asurbanipal"- escribía en estelas de piedra.

Vio a los egipcios luchar bajo el sol implacable y expulsar a los hititas y la sangre correr sobre las piedras calcinadas sobre las que no crecía nada.

Más tarde vio a las legiones romanas un poco más allá, morir de forma parecida por la gloria del Imperio.

Pasaron los siglos y siguió viendo soldados que se mataban entre sí.

Sufría mucho porque no había muerto en paz y su espíritu no encontraba descanso. Era sólo eso, un espíritu atormentado. De día gemía con el viento su dolor y de noche se quejaba con las piedras que crujían en la oscuridad.

Hasta que un día no pudo más y se dirigió al que más odiaba, a el Que No Tiene Nombre.

- Déjame entrar en el cuerpo de un hombre, para que le atormente y sea un poco menos infeliz!- suplicó.

Pero no recibió respuesta.

Y como era un espíritu maligno se enfureció terriblemente y se dirigió adonde habitaban los hombres.

Entró en el cuerpo de uno de ellos y empezó a atormentarle. Los otros dijeron:

- Tiene un demonio en el cuerpo, hay que matarle.

Y los que decían esto no se daban cuenta de que habían llevado toda la vida ellos también otro diablo dentro.

Lo ataron a un poste y lo quemaron, y alababan a El Que No Tiene Nombre mientras las llamas lamían y abrasaban el cuerpo del desgraciado.

Al demonio le daba lo mismo el fuego de la hoguera que el fuego del desierto, y volvió a él, donde paso varios siglos más gimiendo atormentado.

Un día pensó:

- Tal vez en el mar encuentre algún reposo.

Y volvió a vagar, esta vez sobre las olas y vio los barcos y los hombres que en ellos trabajaban. Voló sobre la inmensidad del mar, lejos de la costa, tan lejos que no veía tierra por ninguna parte. No había allí barcos ni gaviotas. Sólo a veces, allá abajo el cuerpo brillante de un gran pez un instante, que volvía a sumergirse en lo profundo.

Pero la inmensidad de agua no le dio la paz. Nada exterior a él podía dársela. Estaba solo.

Pensó en cuando estaba en el cuerpo del hombre. NO había sido feliz ni un momento, pero haciendo sufrir apaciguaba un poco su terrible tormento.

Y volvió a hacer lo que antes había hecho.

Este cuento no tiene final, pues no es un cuento alegre sino un cuento escrito en una mala hora. Pero no es más que eso, un cuento.

Tampoco es un cuento triste, pues los cuentos tristes tienen final triste. NO es no triste ni alegre.

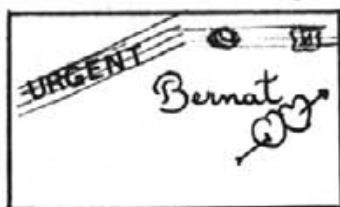
Es sólo un cuento.

Mª DOLORES DE BURGOS

JOAN SALVA

construccions

catvià

Calvià. Febrer del 87

Estimat Bernat: Indubtablement els anys i la teva absència ha canviat la meua concepció del món que ens envolta. Tu saps que sempre he pensat que el respecte als altres i les relacions harmonioses eren molt importants, però això casi sempre ha significat claudicar i cedir; amb una paraula: Que l'altra part sempre s'en sortia amb la seva i jo em quedava amb la satisfacció (un poc buida) d'haver aportat tot el possible per unes relacions agradable

Bé m'ho digueres que era beneita, massa ximple, que no es podia anar així pel món.

Ara que tu no hi ets, pens que la rab et sortia pels ulls, que sabies bé el que deies.

Bé idó, ja n'estic cansada. Aquesta vegada no vull cedir, no vull! Em rebelo en contra de tots els que no respecten l'altra part de les bones relacions, dels que volen que es faci sempre la seva voluntat.

Però és clar Bernat, perdona'm, tu no saps a qué ve aquesta pujada de sang. Tot d'una t'ho dic: Resulta que l'Ajuntament, sense contar per a res amb l'opinió dels calvianers, ens ha fet a tots costers de Calvià, i ens ho ha fet a saber amb un rètol de rajoles i marès col·locat davant es pont d'en Mascaró.

Aquí, i com sempre, ha estat una part la que ha decidit i l'altra la que ha de claudicar i cedir, callant i acceptant.

Idó no! Aquest pic no puc cedir, no puc claudicar! Vull dir no! No vull esser costera de Calvià sino calvianera!

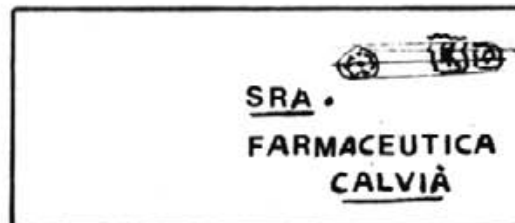
Acudint al dret de la meua lliure expressió vull manifestar que no estic ni gens ni mica d'acord amb aquest fet.

Estic plenament convençuda que si ens demanassin a tots els calvianers del poble, possiblement es veurien en l'obligació moral d'esborrar del dit rètol tot el que no sigui el topònim propi del nostre poble.

No t'assustis Bernat, és que aquesta vegada m'han fet perdre la temprança, però estic segura que tu ho entens de sobra i aproves la meua reacció.

No és veritat Bernat?

A.V.

A qué se juega en la farmacia de Calvià?

Sra. farmacéutica: me gustaria saber, qué respeto e interés le merecemos sus clientes forzosos, y digo forzosos, porque si se tiene una sola posibilidad de comprar lo que sea en otra botiga, por supuesto, no se ponen los pies en su "negocio", y ahora explico el porqué.

Días atrás, pasó por casa todo indignado un amigo nuestro, fotógrafo de renombre en Palma y persona responsable y fiable donde las haya, preguntándome (como residente fija en la zona) que cómo consentiamos las arbitrariedades a que Vd. nos somete. Ocurrió lo siguiente: A su suegra, persona muy mayor, le dio un dolor que suele padecer a menudo, y como la medicina que toma la habian dejado en Palma, nuestro amigo bajó corriendo a la farmacia de Santa Ponça, donde encontró el cartelito indicativo de que aquella noche, le tocaba a Vd. estar de guardia, ¡Oh desdicha!, todo confiado, nuestro hombre se puso en camino y cuando llegó, tuvo que ir a preguntar al bar, porque para empezar, el distintivo de Vds. o sea,

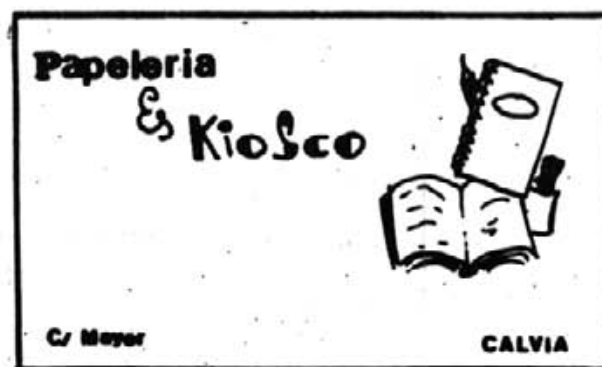
la cruz encendida, "brillaba" por su ausencia, En el bar le indicaron, Vd. llame. Así lo hizo nuestro atribulado amigo, llamó, llamó, llamó... y nada, vuelta al bar. Oiga, ¿no hay por aquí alguna otra farmacia?, ¿seguro que esta es la de guardia?, mire que no tiene ni el cartel encendido... En el bar, oiga, seguro, Vd. siga llamando que ya le abrirán.

Bueno, llamó, gritó, aporreó la puerta y harto y además preocupado por lo que había dejado en casa, cogió el coche y bajó a Palma, allí, ¡oh milagro!, no hubo ningún problema. Ya de vuelta, con el dolor calmado y la indignación a tope, cogió el listín telefónico y buscó su número, menos mal, que aunque Vd. tiene la buena costumbre de no abrir la farmacia cuando debe, el teléfono no si lo descuelga cuando suena... Mi amigo intentó hablar y digo intentó, porque no pudo ni expresarse, resulta que Vd. a esas horas (10'30 de la noche) tiene por costumbre ver la tele, ¡y claro!, cómo va a molestarse Vd. en atender a nadie, ¡con lo interesantes que están los Colby!, ¡o la de botones que colecciona la señorita de Norte y Sur!... Colgó el teléfono sin más miramientos y cuando mi amigo, ya a punto de infarto, volvió a marcar, para decirle esta vez "de todo", y nada bueno, tampoco pudo, porque Vd. muy en su papel de yo me lo guiso y yo me lo como, le dijo que la cosa tenía fácil solución, que no volviera por su farmacia nunca más, y que por supuesto, se olvidara de su número telefónico, porque no estaba Vd. para aguantar más molestias. ¿No es bonito "aixó"? En fin, pienso que poco más hay que añadir, solamente hacerle una sugerencia, ¿por qué no monta Vd. un puesto de pipas a la salida del colegio?, o quizá una tienda de lanas le iría bien, es rentable y distraída y mientras Vd. estuviera ocupada y entretenida, dejaría de hacer la puñeta al prójimo, cosa que me parece de lo más interesante, porque creo que Vd. no ha caído en la cuenta de los siguientes: Una farmacia además de un negocio, más o menos rentable, es un servicio, la persona que acude de noche a Vd., acude con un problema, dolor, angustia, etc..., y no puede dársela con la puerta en las narices, entre otras razones, porque esa persona está allí, porque "ese"

es su día y hora de guardia, y Vd. tiene la sagrada obligación de atenderla en caso contrario, deje Vd. el puesto y permita que una persona sensata y responsable, sobre todo responsable, nos atienda, una persona que sea justo lo contrario a Vd.

Reciba un atento saludo,

ANA JIMENEZ

NO TE'N FOTIS, CLOTI FLOTIS

- Déu vos agafi confessat, pecadors!
Ara ve Sa Rua i vos hi veureu tots!

- Anem per feina!

- Els d'AP estan a partir un "Miñón"

- S'han esgotat els llibres de "com fer una barca" a tot el Terme de Calvià.

- Els puigpunyentins encantats de tenir la mar a quatre passes.

- Els cartògrafs ja tenen feina per fer el nou mapa de Mallorca.

- Son Font declarat port esportiu. Ha començat la venda d'amarres.

- Els andritxols demanen un pont fins a Palma, No volen anar en barca.

- Pensaments:

Oh, mores! Oh, tèmoras! Quosque tandem Costa abutere patientia nostra?

Ja s'acosta i no és la costa. Què és? Ah! Preparau-vos!

R. T. F.

REVISTA VEINATS
TERME DE CALVIA.

Benvolgut amic:

Com a subscriptor de la nostra Revista, t'agraï-
ríem que ens donassis les teves dades completes a l'imprès
adjunt per tal de poder enviar-te a través del teu banc
la quota de subscripció anual que aviat cobrarem per l'any
1.987 i que serà de 500 pts.

Tot lo prest que puguis ens ho envies al
domicili de la Revista (revista Veïnats, Ca'n Marçal, 14,
Calvià) o ens ho fas arribar als que la feim.

Gràcies. Revista Veïnats.

Sr. Director o Delegat del Banc o Caixa.....

Per la present autoritz al Banc o Caixa que
pagui els rebuts que presenti a nom de
..... com a quota anual de la REVISTA VEINATS
en càrrec al meu compte corrent o llibreta d'estalvis n^o ..
.....

Calvià a de de 1.9.....

Nom i Llinatges del titular del C/c. o llt.

..... Adreça.....

Signat.

=====
Srs. Coordinadors de la Revista Veïnats:

Vos comunic tengui a bé presentar els rebuts de les
quotes anuals de l'entitat que vostè dirigeix al c/c. o
llta..n^o del Banc o Caixa

..... A nom de

... Titular del c/c: Nom i Llinatges:

..... Adreça:.....

Calvià a ... de de 1.9.....

Signat.

GUÍA DE CALVIÀ (XIII)Sancta Ponctia se'n renta les mans

Entre la vall de Peguera i la de Santa Ponça passam pel coll del Puig Gorviò, dalt del qual hi ha l'hotel Club Galatzó, una mica massa blanc, diria jo, però al manco no és la típica capsota de sabates.

Passam llavors per la Costa de la Calma, un dels rétolts més encertats i descriptius que he vist mai, amb la seva "A" ajaguda, subratllant la sensació de Caaaaalma del rétol. Ara, si la gent que hi viu en té molta, de calma, ja són altres cinc-centes, perquè a mi em fa com una angúnia veure tantes casetones juntes, tan a prop que quan fas un estirament has d'anar en compte de no aficar-li el dit dins l'ull al veïnat.

Quan la carretera enfila cap a Santa Ponça, just a l'enfront hi veim les vivendes de la Cooperativa Pablo Iglesias, més conegudes com "La Pantera Rosa", degut al seu increïble color, que es pega bufetades amb tot l'entorn. (I és que també va esser bala sort, enviar a comprar la pintura a l'únic daltònic de l'empresa!). I un poc més enllà, un altre bony per a la vista: el pobre Puig del Rei, que el propi Jaume I va ocupar durant la batalla de Santa Ponça, més de mig menjat com una poma per mor de la pedrera. No, si jo ja comprenc que de qualque part hem de treure la pedra per fer cases, però és com una llàstima veure aquesta nafra tan evident a un lloc tan històric. Pens si l'empresa no serà propietat de qualque grup moro que vulgui fer desaparèixer aquest testimoni de la seva desfeta, de manera que si no anam vius qualsevol dia d'aquests la voladura quotidiana "casualment" se'n durà la capelleta de la Pedra Sagrada allà on no hi plou.

I a la fi, aterram a la vall de Santa Ponça, i per poc que ens hi fixem

podrem "veure" així com era fa dos mil anys, quan la mar arribava molt més endins, fins passat la carretera. El torrentó, emperò, l'ha anada omplint un any darrera l'altre, de manera que d'ací a dos mil anys més la vorera ja haurà arribat a cegar la caleta del port esportiu, motiu pel qual jo no hi vaig voler comprar cap amarrament. Tanmateix, en acabar-lo de pagar ja no l'hagués pogut emprar...

Just al creuer de la carretera a Ciutat amb la de Calvià hi ha el magestuós molí, amb un cert aire de fort una mica Vaubanesc i tot. No sé què he sentit sobre fer-hi un museu, i de debò que m'agradaria veure reviscolar al vell gegant. Si li tornàvem a posar les veles seria la imatge més retratada del terme, i hi hauria carreró fet dels turistes -i qualque nadiu- que el voldrien visitar (sobre tot si hi havia la possibilitat d'una mica de xarumbo, clar).

I ara, la vedette de la vall, la que li dóna el nom a la contrada, el topònim més antic del Terme: Santa Ponça, que ja ens dóna la benvinguda amb els braços jonquívols d'odalisca de les seves palmeres gronxant els plomalls verds, com si espolsassin el cel de nigu's perquè els turistes estiguin contents. I passa una cosa curiosa: a mesura que ens acostam, la possessió va mudant l'aire, i passa a passa va perdent el seu aire "femení" i s'assembla cada vegada més a un guerrer vigilant, coronat amb una airosa crinera verda.

Efectivament, les seves dues torres ens parlen de pros antigues, dels falcons de la mar, amb l'eloquència de ses velles pedres. Una torre és rodona, medieval, preartillera i amb el temps ha anat sient fagocitada per l'edificació, de manera que us hi haureu d'acostar per reconèixer-la.

L'altra torre és més alta, quadrada, amb la base en contrafort i murs gruixats, capaços de resistir un bombardeig des de la mar. És del model que

trobam arreu de la costa de l'illa, quan a l'onada turca s'hi oposava una certa opulència de la Hisenda Pública, nodrida per la plata americana. Clar que al mateix temps els Habsburg es eixaren engrescar en guerres per Europa, matant heretges i saquejant Roma amb el mateix entusiasme, amb la natural conseqüència de que fotèrem homes i doblers en una causa perduda abans e començar. Si en lloc de fer de "martillo de herejes" haguéssim cuidat una micamés la marina, millor ens hauria anat. (Sovint he pensat que això de descobrir Amèrica va ser una desgràcia històrica, un censal que fins al 1.992 no haurem acabat de pagar, perquè serà llavors que entrarem de debò a Europa).

El seu exterior altiu i guerrer contrasta amb una bella i neta clastra interior, una galeria que fa ganes e seure-hi amb un bon llibre i un balançí, un gran aljub central i una capelleta, reconstruïda l'any 1.919 per l'escultor Miquel Sacanell després d'un incendi, i que té una història una mica patètica. Resulta que durant la famosa epidèmia de grip de l'any 1.918 una de les nombrosíssimes víctimes va ser l'esposa del Marquès de la Torre, propietari aleshores del lloc. Això succeí quan la seva filla -la que feia déu, així mateix- tenia sols uns mesos. Aleshores el Marquès, amb un detlla de tendra espiritualitat, decidí que la capella fos consagrada a la Mare de Déu de la Mamella, alletant al seu fill. Així li procurà una mare celestial a la minyona, que s'havia quedat sense mare material. (Sí, ja

sé que aquest paràgraf no sembla meu, i fins i tot resulta una mica anacrònic, però ens hem de situar a l'entorn ideològic de l'època, o no?).

Bé, i ara, per compensar, us contaré allò que imagin cada vegada que acluc els ulls dins aquesta clastra: Estam al XVII; pel portell entra el senyor de la Possessió, tan cobert de suor i pols com el seu cavall; darre-ra hi venen, daixo-daixo, els seus homes, riolers i victoriosos: acaben de rebutjar un desembarc de pirates, i fins i tot n'han empresonat un. Dalt de la torre, la campaneta revolta, repicant joiosa mentre anuncia que ha passat el perill. El senyor descavalca d'un bot i abraça la dona, que ha baixat corrensos l'escala, la cara encesa, el gipó mig descordat, inquieta i descambuixada. (Per un portelló, el pastor s'eclipsa discretament).

Sancta Ponctia és un topònim romà -el femení de Pontius- potser el nom d'una basílica paleocristiana que encara no s'ha descobert. El que sí s'ha trobat són els restes dels molls, magatzems i altres instal·lacions pròpies dels ports (sí, supòs que també hi devia haver això que estau pensant). Fins i tot es localitzaren els restes d'una factoria de "garum", una salsa de peix que agradava molt als romans. La fórmula s'ha perdut, de manera que no sabem quin gust devia tenir; ara, que si tenim en compte que es feia amb butzes de peix fermentades, pens que tot plegat ha estat una sort que es perdés.

Aquest interesantíssim testimoni de la nostra història va ser destruït fa molt poc temps per construir el supermercat Gigante, i ningú va moure un dit. Amb el precedent dels quinze milions que li han fotut de multa al qui es va carregar uns restes púnics a Eivissa, trob que potser encara hi seríem a temps d'ensenyar-li una mica de respecte per la història al vándal que esborrà aquesta petjada de l'Imperi a la nostra terra. (No tengueu por, que no plourà d'aquest nigulat).

Contrastant amb aquesta actitud de menyspreu per la cultura, al proper Turó de Ses Beies, a la part del Golf més a prop de la mar, s'han respectat curiosament els restes d'un empori púnic, que es poden visitar si un ho demana a Pepe Gancedo del Golf de Santa Ponça, un home tan civilitzat que no tan sols ha deixades tranquiles les velles pedres, sinó que endemés rega la gespa amb l'aigua de la depuradora -i així no empobreix encara més els nostres minvats recursos hídrics- i per arrodonir-ho ha creat un llac artificial on s'hi aturen aus migratòries, sobre tot anàtides i limícoles.

I això, al.lots, és de capell en mà i passa enrera.

A veure si preniu llum de Na Pintora, indiots nadius, que sols pensau en fer doblers!.

Pere Morey Servera.

GRUAS CALVIÀ

SERVICIO PERMANENTE

69 08 28 - 68 09 70

67 04 63

CALVIÀ-MALLORCA

Best Restaurants

SPECIALIDADES

- Arroz Brul
- Pito Mallorquín
- Sopa Mallorquina
- Lente con Cal
- Tortas con Cal
- Croquetas
- Paella

CA'N PEPE

**COCINA MALLORQUINA
Y TAPAS VARIADAS**

St. Miguel, 22 - Tel. 07 04 00 - Calvià - (Mallorca)

ASSOCIACIO DE VEÏNS

L'Associació de Veïns "La Vila" ens fa saber que durant la primera quinzena del mes de març tindrà lloc l'assemblea general ordinària per elegir els nous càrrecs de la Junta Directiva.

Es prega la vostra assistència.

Sa Costa de Calvià. Calvià.

Sa Capelleia de Calvià. Calvià.

Ca'n Ros de Calvià. Calvià.

Ca'n Belenç de Calvià. Calvià.

Germanos Montcades de Calvià. Calvià.

Ca'n Vich de Calvià. Calvià.

Rojos de Calvià. Calvià.

Ca'n Marçal de Calvià. Calvià.

Ses Quaternades de Calvià. Calvià.

Es Serral de Calvià. Calvià.

Sa Costeta de Calvià. Calvià.

Es Serralot de Calvià. Calvià.

LAS GUARDERIAS NO SOLO GUARDAN

En contra de lo que mucha gente cree o supone, la guardería no es sólo un lugar en el que se deja a un niño para que una serie de profesionales lo cuiden mientras sus padres están trabajando o encargándose de la casa. Consiste en mucho más que eso, y en este breve texto vamos a intentar dar cuenta de ello.

En líneas generales, las guarderías cumplen una triple función: social, sanitaria y pedagógica.

- SOCIAL: En nuestra cultura convergen una serie de factores que han hecho de las guarderías una necesidad. Nos estamos refiriendo a la incorporación de la mujer al trabajo, la predominancia de familias nucleares (aquellas formadas únicamente por padres e hijos, es decir, que los abuelos u otros parientes no conviven en la misma casa), progenitores únicos (se encargan de la tutela de los hijos o bien sólo el padre o la madre, como ocurre con los divorcios, separaciones, viudedad, madres solteras etc...) Todas ellas son situaciones que difícilmente podrían resolverse si no existiera un centro que atendiera las necesidades de los niños.

El aspecto social de la guardería también puede verse desde un segundo punto de vista: la socialización del niño. El niño está en contacto con otras personas tanto mayores como de su misma edad, con lo que aprende desde pequeño a convivir con otras personas, en principio desconocidas.

SANITARIA: el aspecto sanitario lo entendemos tanto desde un punto de vista físico como mental, pues ambos son inseparables, están estrechamente interrelacionados. En este sentido, la guardería proporciona una alimentación adecuada, condiciones de higiene, prevención de accidentes y enfermedades, detección precoz de problemas del desarrollo ya sean de tipo físico, emocional o intelectual, etc. Proporciona un medio seguro, estable, gratificante y positivo.

PEDAGÓGICA: constituiría una atrocidad, una insensatez y una necedad el tener a los niños bien alimentados, bien vestidos, bien limpios... y arrinconados. Los primeros años de la vida del niño son, sin lugar a dudas, los más importantes de su desarrollo. Tanto sus aprendizajes posteriores como su personalidad dependerán en gran parte de estos primeros momentos. Al niño hay que estimularle, hay que hablarle, se le debe hacer preguntas, que nos cuente cosas que le han pasado, hay que hacerle participar en lo que nosotros hacemos, debe actuar, dibujar, correr, moldear... El niño está en continua agitación, deseoso de conocer su alrededor. Tanto los padres como los educadores deben volcarse en ellos para que su potencial psíquico se desarrolle y adquiera así sus primeros progresos o capacidades en todos los niveles.

En suma, "las guarderías no sólo guardan", sino que están ayudando a muchas familias a que puedan desarrollar una actividad económica, al mismo tiempo que se ocupan de que nuestros hijos reciban una atención lo más adecuada para que se desarrollen de forma integral. Y es precisamente este último punto el que queremos destacar con mayor virulencia: el niño, por pequeño que sea, puede ser objeto de una educación, la cual se hace imprescindible en aquellos casos en que se observe un retraso evolutivo.

CARTES A LA REVISTA

Sr. Director:

A la vista de lo expuesto en la Revista número 46 de fecha Gener-87 y más concretamente cuando se menciona que la construcción de los monolitos ha sido ayudada por el silencio del resto del Consistorio, exceptuando el Sr. Costa al cual ya se le nombra autor, este partido político de Unión Mallorquina tiene a bien exponerle las siguientes consideraciones:

a) En sesión ordinaria celebrada por el Ayuntamiento Pleno el 13 de Enero último se dio la enhorabuena al Sr. Costa por la instalación de los monolitos en el Término.

b) En la misma sesión se mencionó por el Sr. Alabern, en nombre de U.M., que en el monolito de la entrada del pueblo figurase únicamente, o solamente, Calvià, postura que siempre hemos defendido.

c) Se da a esta revista, por este partido político, la enhorabuena por su labor informativa y se adhiere totalmente en cuanto a que el monolito existente y anteriormente citado ostente, únicamente, y como capital del Término, el título de "CALVIÀ".

d) Se adjunta transcripción literal de la parte concerniente a este tema y citado en la sesión plenaria anteriormente mencionada.

e) Se solicita, así mismo, que al manifestación de concordancia se publique en la próxima edición para ue por los lectores de esta revista se advierta que el grupo U.M. es partidario de que el monolito objeto de la presente, ostente solamente el título de Calvià.

Calvià a 13 de Febrero de 1.987.

Atentamente:

Fdo.- Carlos Alabern Montis, en representación de Unión Mallorquina.

TRANSCRIPCIÓN LITERAL DEL PLENARI

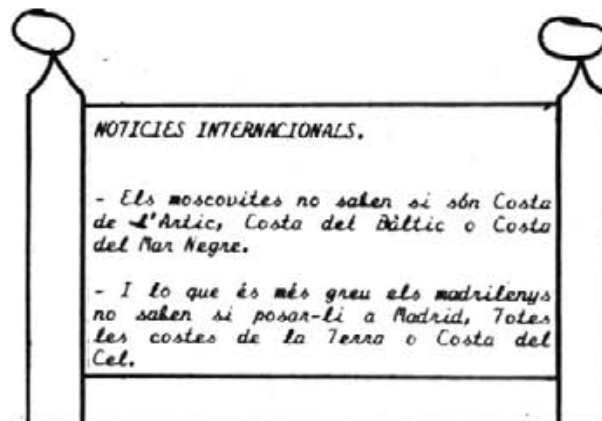
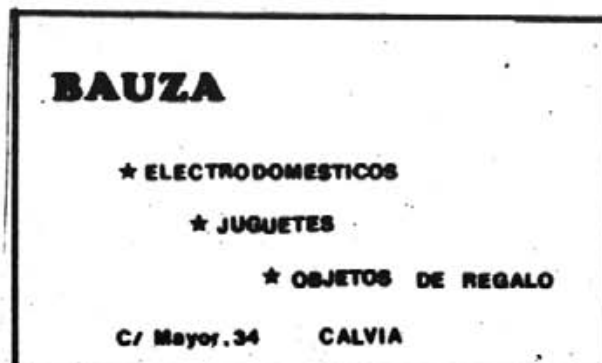
A la carta del Sr. Alabern, es menciona la transcripción literal del plenari, que és aquesta:

"Sr. Alabern: Quiere dar la enhorabuena al Sr. Costa por todos los monolitos, porque han quedado muy bien, y el que se ha roto que lo arreglen cuanto antes. Quisiera saber si podrian poner solamente Calvià en el monolito del pueblo, ya que es la Capital del Término. No ha querido criticar por esta labor, ha dicho que le había gustado lo que se ha puesto en cada zona pero que se le ha pedido que en la capital del municipio se ponga solo Calvià.

Esta es la transcripción literal e las notas taquigráficas tomadas por mí en la sesión ordinaria del Ayuntamiento Pleno de fecha 13-01-87.

La funcionaria adscrita a Secretaria, encargada de tomar las notas taquigráficas".

Segueix el segell de la Secretaria de l'Ajuntament i la signatura de Margarita Sabater.

A Menorca...

Vaig arribar per un camí a un lloc on no podia avançar ni girar, cercava una torre i un talaiot, però vaig sortir a una banda que, per no ésser exigida, no puc dir que és el "Paradis", però sí que quasi tan meravellós com aquest.

Hi havia dos arbres tan immensos com no els he vist mai (més tard vaig saber que tenien 200 anys i que el fruit que duïen era una casta d'anous desconegudes per mi). Era una vall tota plena de fruiters, amb un riu que passava per allà enmig (que també me vaig assebrar més tard, baixa del "Toro"). Hi havia una casa, al costat d'un pont que travessava el petit riu, meravellosament blanca, una altra, una mica més amunt, a la dreta, que per anar-hi s'havia de traspasar unes barreres de fusta entorcillades. Tot això amb el renou de l'aigua i el cant dels ocells per acompanyament.

D'aquí vaig seguir una estona més pel camí esfaltat fins que es va acabar. Després em quedaven dues opcions, un camí quasi envahit per les mates i demés herbes, o una altra també sense asfaltar, "un camí de carro" per on però, era possible passar amb el cotxe. Vaig escollir aquest, pensant trobar-me amb els monuments megalítics, i oh! sorpresa! vaig trobar-me amb una cova "troglodita" que la gent d'allà feia servir de manera natural per guardar-hi caixes de fusta d'aquestes que es fan servir per posar-hi la fruita. Vaig continuar, i una mica més enllà, una altra casa blanca com la calç, precisament per estar pintada amb aquesta, teulada i tot, i una palmera, i, a la dreta i l'esquerra, muntanyes plenes d'aquestes coves de la prehistòria. Mentre seguia embadalida per lo que veia, vaig començar a pressentir que m'havia errada de camí, però oh! grata sorpresa! una persona!, la primera que veia des del dematí, quant havia deixat la cafeteria. Estava allà, al bell mig d'aquella vall, podant els arbres. Vaig aturar el cotxe, li vaig fer senyes amb el braç i li vaig demanar a on arribava aquell camí. Va contestar-me amb una naturalitat que només té la gent del camp, que no està avesada

a ésser envahida, que aquell camí s'acabava una mica més enllà. Desgràcia meua, encara que en el fons no parava de repetir-me, que quina sort d'haver trobat aquell paratge!. La sensació que vaig tenir al cap d'una estona, quan vaig arribar al lloc en qüestió, va ésser desmoralitzadora (ja m'estava bé per ficar-me allà on no hi havia senyalitzacions, per ésser massa curiosa, i per anar per camins desconeguts tota sola, si em veiés la meua mare, ja ho diria, però per sort no hi era). No podia girar el cotxe ja que no hi havia lloc suficient i a l'únic lloc que es podia fer servir hi havia un cotxe aparcats.

El meu cotxe ja feia fum i el meu cap també. "A on t'has ficat Margarida?".

Una casa abandonada, unes barreres totalment rompudes, un camí que s'acaba. Que fer? Tornar enrera? Impossibile. El camí era massa estret.

"Tranquil·litzet, d'aquí a una hora has de tornar el cotxe, encara tens una mica de temps" vaig dir-me en veu alta per assegurar-me.

Vaig aturar el cotxe, vaig baixar i vaig admirar una estona més el paisatge. Tant se val! Valia la pena tot el que em passava per haver conegut tot allò. Sí senyors! i el que s'ho

perdia pitjor per a ell. Vaig obrir les barreres rompudes i vaig intentar entrar una mica més endins amb el cotxe per veure si podia girar, però, no, no podia, paciència. Caminaria una estona per aclarir-me les idees, i alimentar-me una mica més de la bellesa del que m'enrevoltava.

De cop vaig sentir una cosa que sonava a civilització, en aquest lloc que semblava fet només per gent primitiva (ja que els civilitzats ho haurien destruït). Era una radio, "ja està" vaig pensar "si hi ha una radio hi haurà qualquú que l'escolta. M'hi vaig atansar fins al renou i vaig veure un altre pagès que estava treballant els arbres. "Eh!" vaig cridar "Bondia!" L'home quan em va veure em va dir "Vine", "Pots Venir", i jo, mig dubtosa, m'hi vaig anar atracant amb aquell temor de la gent que estam avesats a que ens engeguin quan no estam dins canostra. "Vina" me seguia diguent i quan estava lo suficientment aprop per que em sentís, em vaig aturar i li vaig començar a contar el que em passava. "No et preocupis em va dir "el cotxe d'allà és meu i jo ara el trauré per que me n'he d'anar a dinar". Si aquell dia havia vist coses merave-

lloses aquell home no ho era menys, no el recordo gaire físicament, només sé que no era ni vell ni jove, ni alt ni baix, ni bru ni ros, però això si la pell curtida pel sol i els ulls, tenia els ulls més verds d'els que no he vist mai en la meua vida. Uns ulls que reflexaven el que tenia a dedins, l'amor a la seva feina, a la terra, als arbres, a la vida...

Vàrem parlar molt de temps, de les pereres, dels presseguers, de Menorca, del turisme que quasi li invadia les finques a l'estiu, de Mallorca de Barcelona etc...

Vàrem parlar temps, perquè estava parlant amb una persona que no tenia temps, o millor dit, que tenia tot el temps del món, fins i tot això era el que es reflexava en els seus ulls.

I jo, ja m'havia oblidat del que em passava.

M'hauria quedat allà.

... un dia de Gener de 1987.

Una amiga.

Creació

Avui, que una persona perdi el temps en escriure poesies pot semblar una ninesa, una bajanada passada de temps, però puc assegurar-vos que resulta molt gratificant.

Al temps de pluja

Els núvols a la mitja fosca
em meravellen.

El seu gris dins el gris va canviant.
S'estiren, s'inflen, es fonaden;
als pocs moments
l'antiga forma han oblidat.

Anunci de pluja benvolguda
són als meus ulls, allà tan alts.

A. Vicens

La nuvolada passant va la serra...
El dia neix plorós
i és la música del dia
la remor dels goterons.

L'aigua que llenega per les teules
desfà els rius de les canals
i els aucells revolten cercant cobro
prop de l'escalfor dels fumarals.

Els baslots fan cercles a les gotes
que suaus es deixen encerclar
i la llavor dormida dins la Terra,
per elles, dins pocs dies brotarà.

El raig de sol no alluenta les fulles
és absent del nostre entorn
i s'amaga rera els núvols
deixant a la pluja que no netetgi tot.

El cel avui no és cel, és tot grisos.

A. Vicens

La teva cara menuda
amaga l'esperança dins els teus ulls.

La teva alegria és
la meva joia.

El teu plorar...
el teu ploraj em desperta la tempesta
al pit.

Cavalls al galop que criden,
que cerquen i que moren.

Tot s'apaga amb un somris.

CG

MELANCONIA

No vull pensar
m'estim més l'oblit.
Però pens;
em basta pensar, és la justificació,
ja està bé, així.
El "jo" se revela
no em trob,
vull sortir-ne.
Però pens.
No vull pensar
m'estim més l'oblit.

U. A. febrer 87.

Me sembla mentida
no n'estic acostumada
tu,
jo,
mai t'he dit
tota la veritat
i quan, avui
m'has parlat
te he escoltat,
he plorat,
he vist la mar
he vist la nit,
el cor batega
estic cansada,
l'angoixa em pren,
és millor callar,
és millor morir.

U. A. febrer 87

L'ORIGEN D'UN TOPONIM

Per Pere Desclok.

Conten que quan el rei En Jaume estava explorant l'illa després de la batalla de Santa Ponça, a mitjan camí li vengué una fam feresta.

- *Ai, i quines ganes de menjar que tenc!*- exclamà.

I ja ho crec, els cortesans començaren a trescar coves de pastor i barraques de carboner, fins que al rebost d'una possessió abandonada trobaren un pa més de mig rostit i una cabeça d'all, i les hi presentaren. L'home s'ho etzibà, i com que no hi ha millor salsa que la fam, en haver acabat digué:

- *Bé hem dinat!*

I de llavors ençà aquella possessió s'ha dit Bendinat.

Fins aquí, tot és una antiga història que tots coneixeu. Però fa pocs dies un investigador -que no ens ha volgut donar el seu nom, de tan humil que és- afegí una altra fita a la nostra petita història.

Resulta que poc temps més tard del seu modest àpat, i segurament degut als efectes estimulants dels alls sobre la seva forta naturalesa de vint-i-tres anys, el rei començà a sospirar fort altra vegada.

- *Ai, ai, Déu meu!*...

I es movia damunt la sella del cavall, tot malsofrit i desficiós.

- *Què vos passa, Senyor Rei, no estau bé?*

- *Ai, sí queestic bé, però és que m'han entrat unes ganes de barrinar rabioses, i amb l'armadura em faig un mal...*

- *Ah, vol dir que és això! A mi em feia l'efecte que sentia batallades, però així mateix ho trobava extrany, en terra de moros - digué Nunyo Sanz.*

- *No res, mirau si me trobau qualque al.lotel.la per aquí, perquè si no ho arreglam no em podré concentrar en la batalla.*

I els nobles, que prou sabien quan mal d'aguantar era el Rei En Jaume quan duia aquesta dèria, s'escamparen en totes direccions, cercant qualque mossa disposada a rebre les reials xicotines. Un darrera l'altre, anaren tornant devora seu, tots morrotosos i esmussos allà on el Rei esperava, més malsofrit a cada moment. Era a una mica de punta de roca entre dues caletes, devers allà on ara hi ha l'hotel Maricel.

A la fi tornà el darrer dels cavallers, un noble aragonès ja empès d'edat, i al qual el rei tenia en especial consideració (potser seria un dels templers del castell de Montsó, on Jaume I havia passat bona part de la seva jovintut), fins al punt de que li permetia que el tractàs de tu, amb un aire un poc paternal i tot. Sense dir res, el vell i experimentat cavaller mirà als seus companys, tots malaixamosos; i al rei, que ja estava a punt de fer el trò.

Com a bon guerrer i hàbil estratega, sabia el que calia fer quan el camí principal estava bloquejat per l'enemic. Tampoc ell havia tengut sort en la seva recerca d'una pitxorina per alleugerir al rei de la seva angoixa, de manera que estaven copats. Acostà el seu cavall al del rei, i li digué:

- *Jaime, hijo mio, no hemos encontrado a nadie, se ve que todos han huido a Medina Mayurqa, sólo queda una solución...*

S'acostà encara més al rei i li digué una paraula a l'orella.

I de llavors ençà aquell lloc es diu *Ca's Catelà*.

Xerrades de Cafè

20

Amb dues gloses, més o menys coentes, va començar el Sen Jaume Es Santanyiner, el relate de les seves vivències a la comarca de Santanyi d'atlot i més tard a Santa Ponça.

Tota la seva vida de feina l'ha feta dins el camp, a diverses possessions, d'atlot primer per guarda porcs i més envant en labors un poc més compromeses. Les possessions d'aquell temps, devers l'any 1920, eren com a petits regnes on l'amo i la madona feien i desfeien a la seva manera. Així, a una, recorda el Sen Jaume hi havia una madona molt catòlica, que obligava a tots els missatges a passar el rosari cada dia, un dels missatges un poc més atrevit es proposar que un dia el rosari no es faria, i així a la meitat del primer misteri, es va deixar caure a terra fent potades i demostrant una mena d'atac, tothom l'auxilià i la madona manà anessin a cercar esperit per fregar-li la cara, i després d'una estona quan el moviment s'havia calmat la madona li demanà que era el que li havia passat, i ell per acabar la broma li digué: "Es que se m'ha atravesat una avemaria".

Les tasques cor pastar calar foc al forn, se les repartien els porquers i pastors com a bon germans.

Quan als 15 o 16 anys s'en va a Santa Ponça, aquí la cosa estava més modernitzada, ja hi havia els encarregats de pastar, els vàquers, els porquers els pareiers, els caps de quadrella (cabassers). Al menjar no li mancava la carn. Els llits sense ésser habitacions individuals tampoc era la païssa. Va començar de missatge i al cap dels anys va ésser el capataç. Hi estigué quasi cinquanta anys.

Durant tot aquest temps va conèixer els primers senyors, els marquesos de Ca la Torre, que falliren i degueren despendre's del seu valuós patrimoni (encara conèix un net dels marquesos que és funcionari a Ciutat).

Passà llavors a pertanyer al Banc de Crèdit que ho explotà agricolament fins que l'explosió immobiliària va fer fraccionar-se la possessió més gran de Mallorca, juntament amb Sa Porrassa i S'Avell, i poc a poc els quaranta o cinquanta homes que hi treballaven de cap a cap d'any s'arribaren a convertir en quatre o cinc.

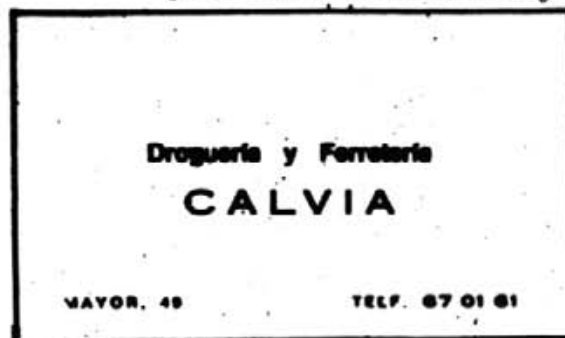
Tot es conrava, melons, blat, tota mena de gra. Hi havia les batedores més modernes de l'època. L'horari, de sol a sol. Encara i visquent a Calvià, on es casà, li valia la pena anra a berenar abans de sortir el sol isopar, després del jornal, perquè l'economia, com es pot suposar era magna.

Va començar de nin a guanyar 75 pessetes en s'any! i en arribar a Santa Ponça ja cobrava 15 duros cada mes.

Recorda carinyosament, un ca que va tenir següent porqueret que li esplugava el cap com si li cercàs le puces. També quan el crit dels amos per aixecar al personal era "sopes" indicant que les sopes del berenar estaven llestes, i no havent-hi altre renou a aquelles hores, se sentia el crit d'un lloc a l'altre.

Amb la veu fluixa el Sen Jaume ens ha relatat fil per randa tot el que no es veu de les possessions. Ara cada dimarts, dijous i dissabtes el podeu trobar al club de la 3^a edat, fent un truc o xerrant amb els amics. Allà el deixàrem noltres i per lo que necessitem segur que on sigui el trobarem. Gràcies.

Joan Rubio i Biela Quetglas

SOCORRISME

Es l'art de proporcionar ajuda a un accidentat en absència del metge. De la forma que siguin donats dependrà la vida, la mort, una cura, una llarga hospitalització, una indisposició transitòria o una malaltia crònica.

PRINCIPIS.- Estar tranquil, però actuar ràpidament.

Fer una composició de lloc de l'accident (aturar i deixar el cotxe a la dreta, senyalitzar, aturar el motor del cotxe accidentat, socorrer primer al malat inconscient.)

Deixar el ferit d'esquena, no fer moviments bruscs per treure-lo, si està inconscient amb la cara de costat.

Mantenir el ferit calent. Prendre pols i mirar respiració. Observar i palpar el ferit, probablement la zona de més dolor és la de la fractura.

No donar per beure al ferit inconscient, ni al que es preveu que posteriorment serà intervingut, només se podrà donar aigua amb un poc de sal o carbonat al gran cremat conscient. Tranquilitzar el malalt.

NO fer més de lo indispensable.

Evacuar-lo lo més ràpidament possible el tipus de transport dependrà del tipus de ferit. Sempre millor si es pot esperar una ambulància.

Dels primers auxilis dependrà la vida de l'accidentat, se deu sobre el que fer però també el que no es deu fer.

ERRORS.- 1.- Aplicació de torniquets (si es per molt de temps pot dur a una cangrena i amputació).

2.- Embenatges compresius (no deven comprimir l'artèria però si detenir l'hemorràgia venosa).

3.- Aplicació directa d'embenatges (a una fractura sense prèvia immovilització "fènula" poden produir una compresió no desitjada).

FARMACIOLA.- Compresa i gases. Esparadrap, "tiritas", benas i cotò. Esperit, aigua oxigenada, mercromina. Vaselina, pomades per cremades, picades i erupcions. Calmants de mal de queixal, aspirines, carbonat. Tisores, pinces. Bossa per aigua calent o gel. Xeringes de 5 cc. i de 3 cc. amb agulla intramuscular. Medicaments propis si es te una malaltia crònica (infart, vasodilatadors cerebrals, crisi asmàtica)

Els medicament s'haurant de revisar sovint i desfer-se del caducats.

R.G.

**Ultramarinos MIR y
Pescados Puerto de
Pollensa**

Tel. 67 02 06.

C/ Ca Na Cucó, 4.

CALVIA

**CARPINTERIA
CALVIA**

Hnos. INSERTE

C/ TRANSFORMADOR, 5/N - TEL.

CALVIA - MALLORCA

HEM REBUT DEL GABINET DE PREMSA DE L'AJUNTAMENT EL SEGÜENT COMUNICAT QUE TRANSCRIVIM A CONTINUACIÓ:

PRECISSIONS A L'ARTICLE "EL AYUNTAMIENTO

EN LA CALLE", publicat en el darrer número de la seva revista.

Respecte a l'article signat pel seu col.laborador Juan Jiménez al darrer número de la Revista Veïnats, aquest Ajuntament es veu en l'obligació d'exercir el seu dret a rèplica, al temps que estudia la possibilitat de dur endavant accions judicials que estarien ben justificades. Segons diu l'autor de l'article agrupa "la casuística de opiniones recogidas dentro de los temas generales del Ayuntamiento a que hacen relación". O sigui, que l'autor pretèn reunir opinions d'altres.

Per emprar aquest sistema -de recollir opinions de terceres persones- s'ha de tenir, en primer lloc un sentit per a transmetre la relitat del que s'ha dit i, en segon lloc, si l'entrevistat no vol donar el seu nom, qui ho signa s'ha de fer plenament responsable del que ha escrit. No es pot fer pública qualsevol cosa, expliquen que "m'ho han dit". I això funciona així d'ençà que es va inventar la impremta. No volem fer valoracions ètiques, però sí recordam que les institucions públiques i les persones individuals tenen uns recursos legals de defensa.

De moment i exercint el dret a rèplica volem manifestar:

1. No han augmentat els impostos, s'ha suprimit la taxa de clavegueram i en conjunt, l'augment de la pressió fiscal no supera el 5 per cent, la qual cosa, amb la inflacció prevista per aquest any suposa una disminució real. A més a més, la contribució urbana correspon a la ponència del catastro i no a l'Ajuntament.

2. Els carrers del nostre terme no tenen tans enfonsaments i clots com es diu a l'article i un dels capítols més importants del pressupost de l'Ajuntament és el que es destina a arreglar els carrers. Així i tot, en aquests casos, les generalitzacions són perilloses i voldriem que ens digués quins són els carrers que es troben en estat tan deplorable.

3. Resulta totalment incompreensible que es digui que l'asfaltat de la carretera de Cala Figuera a Son Ferrer "ha tenido otras motivaciones que las estrictamente derivadas de las necesidades populares". Sols cal suggerir a l'autor de l'article que ho vagi a dir als veïnats de Son Ferrer, a veure que diran.

4. Continuant al terreny de la més pura ficció o ignorància sembla també mentida que es digui que no s'ha construït res del que s'ha promès. S'han fet moltes obres, se n'han acabat altres i, sobretot, referint-nos a les que es citen a l'article cal dir que han començat les obres de la plaça de Calvià i del Poliesportiu, estan a punt d'acabar les de Ca'n Verger i el projecte del nou Ajuntament ja està aprovat i sols cal tenir la financiació necessària per a dur-la endavant.

Els següents temes també mereixen sols un ximple desmentit. No són opinions en les quals es pugui estar o no d'acord. Són pures invencions o, emprant un lèxic més concret, calumnies sense justificar. Anem per parts.

Els convenis col·lectius sempre s'han firmat a temps, no hi ha hagut conflictivitat, s'han aplicat a partir del primer de gener, i la negociació no la duu el batle.

Les subvencions mai han estat aprovades per un sol grup polític, -la qual cosa, d'altra banda és impossible-. Totes han estat aprovades pel consistori i a plenaris municipals.

Aquest Ajuntament mai ha rebut

cap denúncia per "prevaricació". Sols hi ha hagut unes notícies -molt determinades a la premsa- a les quals tampoc es feia al·lusió a la figura del batle.

Tampoc hi ha hagut cap denúncia de CCOO ni per hores extres ni per res semblant. Aquest Ajuntament ha reduït les hores extres.

L'altre tema jurídic que es tracta al mateix article, està per l'estil de ben interpretat. Mai s'ha dictat "fraud de llei" contra l'Ajuntament, la sentència de l'Audiència es referia al Sr. Jeroni Sàiz.

Si l'autor de l'article hagués contrastat les "opinions" que diu ha recollit dels veïns ens haurien estalviat haver de fer totes aquestes precisions que hem referit tan sols a temes purament municipals, que han estat clarament falsejats. No volem ni tan sols els atacs personals que es fan a l'article, però si fer avinent que tan les persones com les institucions, en casos com aquest tenen tot el dret a recórrer als Tribunals de Justícia. I repetim que aquest Ajuntament sempre ha donat tota la informació que han demanat els veïns o les persones que escriuen als medis de comunicació.

TEATRE

El Grup de Teatre Capdellaner "S'Aigua Dolça" estrena el proper dissabte dia 21 l'obra de Miquel Barrera, Quin Bordell!!, en representació per l'Associació de la 3ª Edat en particular, el dia següent, a les 8 del cap vespre, es representarà per tot el públic en general.

"la Laisa" ✨
a Calvià

En el darrer número relacionavem cada regidor amb la seva zona, però com que som partidaris de la unitat i integració de tot el terme:

Peguera, Costa de Calvià.

Urb. Galatzó, Carbonell de Calvià.

Son Font, Blàzquez de Calvià.

Calvià, Nàjera de Calvià

Es Capdellà, Rubio de Calvià.

Palma Nova, Coppex de Calvià.

Palma, Alabern de Calvià.

Santa Ponça, Salvà de Calvià.

Magalluf, Boix de Calvià.

Portals, Franco de Calvià.

Illetes, Mulet de Calvià.

Bendinat, Ruiz de Calvià

Terme de Calvià, Obrador de Calvià

PUB ROLLING'S
MUSIC-BAR "ES CASINO"
Ca'n Vich, 3 - CALVIA

Es usual en ambientes de caza el uso de la esbelta ave mencionada en el título de este escrito, y aún se acrecenta más su utilización en épocas en que se abre la veda.

Dicen que San Francisco de Asís era vilipendiado por establecer semejanzas entre hombres y animales (en las cuales, dicho sea de paso, siempre salían perjudicados los primeros) basándose en las características externas de estos y en el alma de aquellos.

Desde luego, y literariamente hablando, desde Esopo a Samaniego muchos han sido los que han elegido como protagonistas de sus parábolas a los dignos animales. Quizás el más próximo a nosotros haya sido George Orwell, con su magistral "Rebelión en la granja", que tanto molestara a los rusos por la semejanza existente entre la revolución de los cerdos, y la bolchevique en Rusia.

Metafóricamente hablando, estos tiempos que nos ocupan mucho darían de sí para los clásicos fabulistas. Veamos.

La veda de cara a los próximos comicios locales y autonómicos ya está abierta. Los interesados, con carnet de cazador o sin él sacan a relucir todas sus artes dialécticas (incluso algunos demuestran ser asíduos lectores del diccionario) para lograr captar la atención del faisán (partido político) y hacer posible el sueño dorado de ver como figura su nombre en la relación de la sociedad de cazadores (lista electoral).

Lógicamente, dichas artes deben exhibirse en público, y emulando a las tragedias griegas, hacer gala de gran versatilidad teatral transformándose en grácil palomo de reclamo, elevando sus cantos (letras) al inmenso océano conformado por las, inicialmente, páginas en blanco.

Claro está que, después del alarde labioescritural realizado, si el reclamo no atrae a partido alguno, bien puede calcularse la orientación del viento y dirigir los cantos hacia la madrillña capital. Quizás la Real Academia de la Lengua (que limpia brilla y da esplendor) disponga de una vacante sillón por muerte de uno de sus miembros (con perdón).

EL SEÑOR CAYO

ELECCIONS

DEBAT PREELECTORAL

Enguany és any d'eleccions. Per tal cosa VEÏNATS ha cregut convenient obrir la possibilitat als polítics d'expressar les seves opinions sobre política municipal, enfocades a les eleccions del proper juny. Volem deixar ben clar que aquesta secció estarà oberta a tothom.

CUANDO EN EL INTERIOR ESTA LA COSTA

Por Juan Jiménez

Con presupuestos anuales que superan el listón de los 2000 millones, el Ayuntamiento de Calvià actúa a la manera de los nuevos ricos que, por el escaso valor que le dan a su dinero de fortuna, dilapidan su capital en prodigalidades sin importarles que existen mejores causas en las que invertir.

En la línea arriba apuntada expongo aquí unos botones de muestra que así hacen corroborar: por un lado, fijémonos en los sustanciosos sueldos que el Ayuntamiento tiene fijado a sus ediles desde hace casi cuatro años. Por otro, las cuantiosas cantidades consumidas en las concentraciones deportivas que patrocina más bien guiado por el rimbombante eco que produce el deporte-espectáculo en los medios de comunicación que en promocionar el deporte de base. O también, con pagos a asesores/coordinadores de áreas de gestión donde sus concejales responsables directos están dedicados a pleno tiempo -casos de la de cultura y Deportes, "dirigidos" por el Sr. Blázquez y el Sr. Mulet respectivamente, seleccionados por el PSOE para tales áreas por la presumible correlación entre sus competencias y las áreas políticas y de gestión a desempeñar y, curiosamente, al de cultura le ponen una sociólogo

para que plantee y gestione la cosa cultural? y al de Deportes: un monitor deportivo para que diseñe la organización de marathones y cuide de las negociaciones con los cuidadores de los polideportivos; de lo que se desprende, aparte de la evidente incompetencia de ambos "políticos", que para que medio funcione un área concreta se están pagando dos sueldos: el de concejal y el de técnico que, ante la incompetencia manifiesta del concejal debe asumir sus funciones (excepto, como es obvio, la de votar en los plenos; tarea ésta así como la de leer los periódicos encomendadas en exclusiva a dichos concejales)-. Más allá, se encuentran para poder citarse como paradigmas de derroche: los gastos por "viajes de trabajo" a simposios internacionales desde Hamburgo/Frankfurt a New York pasando por Tel Aviv y a través de los cuales algunos ediles se han fabricado un brillante currículo capaz de competir con el mejor pintado. Como las partidas que han salido para subvencionar a cuantas asociaciones se han dirigido al Ayuntamiento, por el sólo hecho o principal móvil de que "asociación regalada o subvencionada, asociación dormida o silenciada". Y, como no referir la no menos costosa tendencia de la alcaldía en su práctica de un populismo dirigido a "alegrar los estómagos" del funcionariado del Ayuntamiento.....

Pero como si a los "ricos de capital ajeno", todo despecho no le resultara suficiente, heos aquí, que les mandamases del Ayuntamiento, amparando un proyecto plausible en su idea inicial del Concejal Sr. Costa, han llenado el término de monolitos o de monumentos dolménicos con inscripciones frontales relativas a los topónimos propios de las diversas urbanizaciones del término, a las cuales han añadido "Costa de Calvià". Si bien la idea del topónimo genérico "Costa de Calvià" como globalizador y unificador de una oferta turística -aparte de las grandes dosis de publicidad añadida que lleva toda marca/etiqueta de origen- es a priori positiva; sin embargo, llevarla hasta los fines de las poblaciones interiores de Calvià i Es Cardellà parece carecer de sentido, cuando menos con ello se ha permitido que se hagan interpretacio-

nes confusas y variopintas para propios y extraños; ya que, o se pretende rebautizar las citadas villas interiores con un topónimo fantasmagórico que atropella la toponímica histórica del término, o tal vez que el Ayuntamiento emulando las grandes realizaciones de los canales de China, Suez y Panamá quiera unir con similares proyectos el mar con el interior del término por aquello de anular el complejo de los calviñers de no ser costeros. Y como de entrada no se presentan problemas de dinero, ni de voluntad política del Consistorio en gastárselos ¡cosas mayores veredes querido Sancho!; por lo pronto, ya han colocado la primera piedra/monolito con la desafortunada inscripción "Costa de Calvià", creando con ello inimaginables expectativas.

Por lo pronto, los ánimos de los ciudadanos interiores del término están encrespados y posiblemente, el Sr. Obrador pensará que sin razones y, tal vez, objete que el "mundo está lleno de desagradecidos" o cosas por el estilo, pues, en su opinión no se merecían los regalados "monumentos" tamaño animadversión popular. Pero los administrados-pueblo recuerdan aquello que sabiamente Nicolás Maquiavelo decía respecto a los príncipes derrochadores o como entonces se les llamaba "príncipes liberales": "si quiere continuar pasando por liberal, estará obligado a gravar extraordinariamente a sus gobernados, a ser extremadamente fiscal y a hacer cuanto es imaginable para tener dinero. Pues bien, esta conducta comenzará a hacerle odioso a sus gobernados y empobreciéndoles así más y más perderá la estimación de cada uno de ellos".

Por si es de su utilidad, tenga en cuenta el contenido de la cita precedente Sr. Alcalde, por lo menos recuerde que los vecinos de Calvià y de Es Cardellà -que se han resignado a pagar el recibo de sus contribuciones con aumentos del 300 % respecto a los del año anterior- lamentan que sus gobernantes del Ayuntamiento se los gasten, entre otras prodigalidades, en implicarles en estúpidas y falsas pantomimas de crear costas interiores.

Santa Ponça, 3 de febrero de 1987

ESPORTS

ASAMBLEA GENERAL EXTRAORDINARIA

C.D. CALVIÀ

Durante la noche del viernes día 13 tuvo lugar la Asamblea del Calvià para informar a los socios del intento de unos señores de hacerse cargo del Club de una manera absurda e ilegal a todas luces, relevando a este efecto a la actual directiva.

El presidente, Sr. Fuster, añadió que ponía el cargo de toda la directiva con él al frente en manos de los socios, y que éstos decidieran su continuidad, a lo que respondieron afirmativamente de forma unánime los pocos que se habían dado cita en la Sociedad.

Ente otras cosas, el Sr. Fuster se quejó de la poca colaboración existente por parte de los padres de los equipos inferiores, salvo honrosas excepciones. Se da el caso, puso como ejemplo, de que algunos de ellos no han visto jugar nunca a sus hijos.

Hizo un breve y sucinto análisis del tema económico dando un resultado no muy desalentador, pues dado que han tenido que jugar media liga en Santa Ponça con la consiguiente merma en el taquillaje, que no se ha cobrado un duro en anuncios y que muchos socios no renovaron su carnet, se calcula que el déficit ronda las 700.000 Rs.

Desde esta columna queremos hacer llegar a estos bravos directivos, (este es el adjetivo que más les cuadra) nuestro aliento y hacerles saber que nos solidarizamos con sus reivindicaciones y repetirles de nuevo el que pueden disponer de la revista Veïnats para cuanto deseen.

S. Barceló.

1 201988 HOAROH ATIRAOHAM

RADIOGRAFIA DEPORTIVA

Decididamente es un hecho que el C.D. Calvià, esta temporada 86-87, está emperrado en no dar ninguna satisfacción a su afición, que como ya dije en otra ocasión es poca, pero los pocos que hay demuestran estar con el equipo, pues a pesar de que cada partido jugado en "casa", tenga que desplazarse a siete u ocho Km., allá que se presentan, se puede decir que son los mismos que van a Mofers, Y la verdad, pocas satisfacciones se han tenido en lo que va de temporada. Desde esta sección no se intenta dar la culpa a nadie ni dar la batalla por perdida, pues tiempo hay todavía para intentar remediarlo, y nos consta que la directiva así lo está haciendo, pero lo cierto es que todos los equipos al venir a Calvià ya sueñan con los dos puntos en litigio y a fe que la mayoría de veces lo consiguen.

Haciendo un breve repaso a lo acaecido en el mes de Enero, vemos que de ocho puntos en juego sólo ha sumado dos, añadiendo a su cuenta negativa cuatro puntos más, de la siguiente manera:

En el primer partido del mes con el cual cerraba la primera vuelta, perdió "en casa" frente al Alaró por 2-3 de una manera absurda pues a los primeros veinte minutos iba ganando por 2-0. Al domingo siguiente recibe igualmente, se empezaba la segunda vuelta, al C.D. Manacor con el cual empató a 2 tantos. En su siguiente salida perdió 2-0 contra el Hospitalet, ya ya en el último partido del mes recibió al Sta. Eulalia el cual, por no variar, empató también, pero 1-1. Y así está el panorama, cada vez más hundidos, pero confiando que alguna vez se salga de este bache que más bien parece una sima, y se escalen puestos para eludir un peligro que enemos ahí, pegado a nuestro equipo.

Que así lo veamos.

S. Barceló.

Calvià
FOTO ESTUDIO
 Cl. Sor Rosenda - Calvià
 BODAS
 BAUTIZOS
 COMUNIONES
 *
 FOTOGRAFIA
 CL. Mayor, 27 Tel: 670464

NOTA DEL C.D. CALVIÀ

El C.D. Calvià ens comunica que, enguany, ha creat una secció de Ping-Pong, la qual juga els seus partits a l'Escola de Formació Professional de Santa Ponça.

Totes les persones interessades en la pràctica d'aquest esport poden dirigir-se a la Junta Directiva del C.D. Calvià, o bé a aquesta Revista per rebre informació.

IIIer. TROFEU A LA REGULARITAT
 REVISTA VEÏNATS

C.D. Calvià

	<u>Partidos</u>	<u>Puntos</u>
1.- Quico	20	28
2.- Bezares	20	27
3.- Kubalita	21	25
4.- Seguí	18	23
5.- P. Antonio	17	20
6.- Thomàs	16	17
7.- Nico	13	15
8.- Luis	13	15
9.- Carrasco	14	14
10.- Cuart	13	12

Observamos que la clasificación de este mes, en lo que concierne a los puestos de la cabeza, los cinco primeros clasificados conservan las mismas posiciones que en la anterior, lo que demuestra que ninguno de ellos da su brazo a torcer. Los primeros, por no dejarse alcanzar, y los que les siguen a ver si esto es posible, aunque, sin intentar hacer de pitonisos, parece que esto va a ser cosa de tres, a pesar de que no hay que descartar una posible y lógica reacción de sus inmediatos seguidores.

A todos mucha suerte.

S. Barceló.

*Cròniques del
 Santa Ponça
 per: F. JIMENEZ*

FELANITX - 1 SANTA PONÇA - 0

Aunque el mister del Santa Ponça dispuso un planteamiento táctico de ataque con intención de ganar el encuentro, éste se le vino abajo debido a la expulsión de Alvaro en el minuto 1 de partido. Posiblemente el partido se perdió por esta causa, ya que es un jugador con mucho empuje.

Durante la primera parte los jugadores tapaban el hueco de la mejor manera y prueba de ello es que sólo hubo un tiro con peligro a puerta por parte del Felanitx.

En la segunda parte, al estar los jugadores del Felanitx más descansados, subían con más fuerza, pero el Santa Ponça realizó una buena labor.

El gol subió al marcador a siete minutos del final en una "melé" dentro del área. Los jugadores del Santa Ponça intentaron lo imposible pero no hubo tiempo material.

Creo que este partido se perdió en el primer minuto.

SANTA PONÇA -4 POLLENÇA -3

El Santa Ponça tenía que demostrar ante su público que el partido de Felanitx fue mala suerte debido a las circunstancias y lo hizo en un terreno en pésimas condiciones debido a la lluvia caída. Se suspendieron los partidos de juveniles y el del Calviá debido a la capa de agua que cubría el terreno. Se trabajó para quitar el agua pero el terreno estaba muy blando. A pesar de todo, el partido comenzó.

El partido se puso mal para el Santa Ponça, ya que perdía de 1-0 a los seis minutos. Pero no perdiendo los nervios y sometiendo al contrario a un terrible empuje, llegó el empate. A pesar de lo impracticable del terreno siguió el empuje y fruto de él fue el 2-1. No bajando la guardia, en una jugada fortuita se volvió a producir el empate, que fue roto antes de terminar la primera parte, que por cierto, fue un gran espectáculo. Nada más empezar la segunda, el Pollença empató el partido. Siguiendo con el empuje, Mayrata logró el cuarto gol del partido y suyo, ya que fue el autor de los anteriores del Santa Ponça. Aunque el marcador no se volvió a mover, no faltaron ocasiones y quizá la mala suerte del Santa Ponça, o la buena del Pollença, evitaron que los goles fuesen más.

PORTO CRISTO -1 SANTA PONÇA -2

En el último partido de la primera vuelta, el Santa Ponça salió a decidirlo rápidamente y a los dos minutos ya ganaba de 1 gol con el que se llegaría al descanso.

En la reanudación del encuentro se veía al Porto Cristo con ganas de no dejar escapar ningún punto, pero el Santa Ponça seguía dominando el juego y llegó el 0-2. Se produjo una relajación y el Porto Cristo logró su gol, pero ya no había tiempo para nada más.

El Santa Ponça, con una primera vuelta muy completa, sigue con paso

firme su camino hacia la 3ª división, y posiblemente, junto al Llosetense serán los que decidan el puesto de campeón.

No creo que las aspiraciones sean infundadas, teniendo en cuenta que el C.D. Santa Ponça, ha sacado 13 puntos en campo ajeno.

Rvt. Victoria 1 - Sta Ponça 1

Primer partido de la segunda vuelta. A estas alturas se ve que el objetivo planteado en Junio del año pasado: la IIIª división, está cerca y es justa recompensa a la labor de Directiva, Entrenador y Jugadores.

Este partido, después de fiestas, y a las 11 de la mañana, parecía fruto de la resaca de las fiestas y, además los jugadores no se despertaron hasta terminar el partido. Lo mejor: el resultado para el Sta. Ponça.

Sta. Ponça 7 - Ses Salines 0

Partido que terminó con la mayor goleada de esta temporada, pero que viendo la primera parte de este Sta. Ponça no nos hubiera extrañado que hubiera marcado más goles.

El partido comenzó con dominio alterno hasta que a los 10 minutos el Sta. Ponça, en una melé consiguió el primer tanto, obra de Varela. Después desconcierto en la línea media, pero después tanto Alvaro como Serrano encontraron su sitio, y fue un verdadero festival de fútbol y goles, que fueron 4 más en esta primera parte, y eso que el remate más espectacular no subió al marcador. Fue un centro desde la derecha que en tijera Varela lo enganchó en media bolea, que el larguero rechazó.

En la segunda parte el fútbol decayó, aun con dominio claro del Sta. Ponça. Así se metieron dos goles más.

Llosetense 1 Sta Ponça 1

Se enfrentaban en este partido los dos primeros clasificados de esta regional preferente, con un punto de diferencia a favor del Sta. Ponça, alejados del tercer clasificado. Creo

que ambos son superiores a cualquier otro equipo de la Regional Preferente, y el ascenso estará entre ellos.

Partido vital para los dos equipos y la victoria se le escapó al Sta. Ponça en los primeros 25 minutos, en los cuales se llegó en varias ocasiones con mucho peligro, frente a la portería del nervioso Llosetense que no se podía quitar el dominio del Sta. Ponça. Pero la pelota no entró y el Llosetense se pudo estirar aunque sin crear peligro

En la segunda parte fue al revés. Dominio agudizado del Llosetense sobre la defensa del Sta. Ponça, que se tenía que multiplicar. Pero tanto fue el cántaro a la fuente que en el minuto ochenta y seis en un saque de banda favorable al Sta. Ponça el árbitro se equivocó a favor del rival y cuando quiso reaccionar el balón ya estaba en la red.

El Sta. Ponça no se amilanó con este gol en contra y, en un ataque en tromba consiguió el gol del empate, cuando ya pasaban 3 minutos del final porque el partido estuvo suspendido durante muchos minutos por agresión a un linier, alcanzado por una piedra lanzada desde el público.

Sta. Ponça 3 - Cade 1

Con mucho público en el Polideportivo Municipal de Sta. Ponça se jugó el primer partido de rivalidad regional. Cuando el S.Ponça C.D. hizo su aparición en el campeonato federativo ya el Cade jugaba en la regional preferente y siempre se pensó por estos lares que las zonas turísticas podrían llegar a enfrentarse, eso sí en un duelo muy deportivo, entre jugadores y aficionados de ambos equipos.

El Cade empezó la primera parte muy fuerte dominando el Centro del campo y no dejando maniobrar al Sta. Ponça, nervioso de principio. Pero éste pudo adelantarse en el marcador, en que Javi solo y sin portero tiró la pelota fuera. La réplica del Cade no se hizo esperar, y en un saque de puerta a la banda derecha, su número 11 gozó de la ocasión más clara del

Cade. Poco después en otra jugada en corto y un gran centro desde la derecha el Cade tuvo otra oportunidad, y otra desde la izquierda, un centro de Luna estuvo a punto de entrar en propia puerta. En la segunda parte y quizás por el cambio de Garau por Brunet dio más serenidad al Centro del campo y en 25 minutos primorosos del Sta. Ponça se batió rotundamente al Cade con estos tres goles, tiempo en que este equipo no salió de su parcela. Faltando dos minutos el Cade marcó un gol, creo que merecido. Partido muy bueno con una primera parte con ligero dominio del Cade y la segunda del Sta. Ponça.

Esporles 2 - Sta. Ponça 1

Cuando el partido comenzó se veía claro que el Sta. Ponça quería seguir de líder de esta categoría y seguir sacando los tres puntos sobre su inmediato seguidor: Llosetense, pero se veía que las bajas de Varela, Garau, Alvaro eran muchas bajas, y aunque en el equipo hay hombres muy válidos no son de la categoría de estos y aunque el comienzo fue muy prometedor parece que incluso ellos mismos creyeron que no podía ser así y se diluyeron en el campo como si de magia se tratase, y así el Escolar, un equipo normalillo les dio una soberana lección de fútbol

Sta. Ponça 2 - Margaritense 0

Este partido no tendría más historia si no hubiese sido por el árbitro, no entiendo como una persona puede ser tan mala cumpliendo una misión tan clara, aunque difícil. Estamos de acuerdo que para ser arbitro se han de tener agallas, pero no se puede ser el protagonista del terreno de juego.

Este partido, aun con 4 tarjetas rojas y la tira de amarillas no ha sido duro. Comenzó a poco de empezar el partido expulsando a un jugador del Sta. Ponça, cuando en todo caso debían ser los dos, y aquí empezó un rosario de desaciertos del colegiado.

El Sta. Ponça creo que ganó bien, pudiendo ser mayor la goleada, si el tiempo que estuvo jugando con diez hombres hubiese jugado con el equipo completo.

Tercera División

SP. MAHONES	22	18	2	2	51	11	38	*14
Constancia	22	12	6	4	45	17	30	*8
At. Baleares	22	12	6	4	42	28	30	*6
Badia	22	11	7	4	33	22	29	*5
Alayor	22	10	8	4	36	17	28	*4
Portmany	22	11	4	7	37	27	26	*2
Alaró	22	9	7	6	35	37	25	*3
Sta. Eulalia	22	8	8	6	34	21	24	*4
Manacor	22	10	4	8	38	33	24	*4
Santanyi	22	8	6	8	24	38	22	
Montuiri	22	7	7	8	20	26	21	-1
Ibiza	22	7	6	9	24	25	20	-4
Son Sardina	22	5	9	8	17	25	19	-3
Murense	22	7	4	11	25	31	18	-2
Ferrieres	22	5	8	9	18	24	18	-2
Hospitalet	21	6	6	9	16	27	18	-2
Calviá	22	3	8	11	22	31	14	-12
Sóller	22	3	7	12	18	38	13	-9
Escolar	22	4	5	13	21	47	13	-7
Isleño	21	1	6	14	10	36	8	-8

Regional Preferente

STA. PONCA	21	14	4	3	49	18	32	*12
Llosetense	21	12	5	4	30	14	29	*9
Pollença	21	11	3	7	33	25	25	*3
Alcudia	21	9	6	6	27	16	24	*4
Andratx	21	9	6	6	33	22	24	*4
R. L. Victoria	21	10	3	8	39	29	23	*1
Artá	21	8	7	6	25	23	23	*3
Cade Puguera	21	9	4	8	30	23	22	
Margaritense	21	10	2	9	26	31	22	
Cardassar	21	7	6	8	25	28	20	
Campos	21	5	10	6	11	18	20	-2
Ses Salines	21	7	5	9	34	41	19	-3
Arenal	21	7	4	10	23	28	18	-2
Esporles	21	5	7	9	31	35	17	-5
Felanitx	21	6	5	10	19	28	17	-5
Porto Cristo	21	7	2	12	22	33	16	-6
La Unión	21	6	4	11	23	34	16	-6
Cultural	21	3	5	13	21	55	11	-9

COMESTIBLES.

SIMÓ

Mayor, 50

CALVIA

|||
 cerrajería
 A. SOTOMAYOR

|||
 es ferrer
 des poble.

C. BON. N.º 2 -CALVIA- MALLORCA

CLUB COSTA DE CALVIA

Ubicado en la calle F. Javier, edificio Apolo XI de la Costa den Blanes. Teléfono provisional 670184.

Este Club de actividades acuáticas de reciente creación realizará las siguientes actividades:

-Cursillos de buceo deportivo con escafandra autónoma.

- Sacará licencias deportivas de caza submarina y competición de la Federación Balear de Actividades Subacuáticas.

-También posibilitará licencias deportivas y competición de pesca con caño de orilla y desde embarcación.

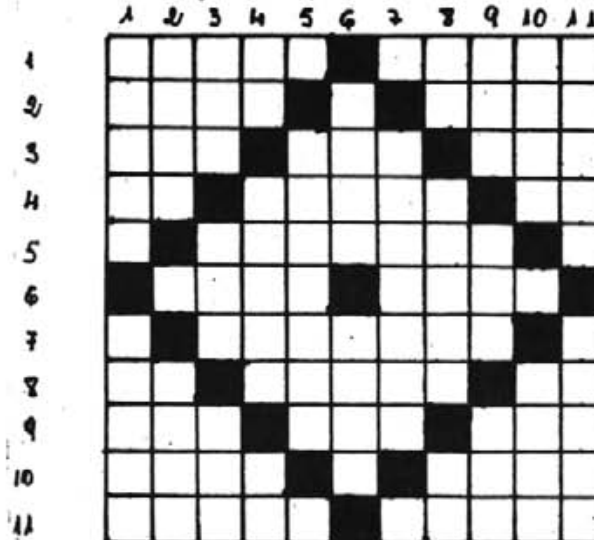
Además de todo esto nos informan de que tienen un bar donde podrán pasar un rato agradable comiendo, bebiendo, jugando a las cartas o, simplemente, hablando de pesca.

Tienen el proyecto de realizar cursillos de iniciación de caza submarina a cargo de dos Campeones del Mundo. Serían gratuitos y sólo para socios.

Encreuat

Horizontales: 1.-Cepo de madera que se acomoda al pie e impide andar. Relativo al nacimiento. 2.-Al revés, prohibición. Vocal. Bahía, ensenada. 3.-Regla y norma a que están sujetas las cosas por su naturaleza. Números romanos. Personaje bíblico. 4.-Vocal repetida. Manzana, plural. Canción de cuna, 5.-Consonante. Persona destinada a vigilar. Consonante. 6.-Al revés, apellido de una presentadora de T.V.E. Haga rizcs, al revés. 7.-Consonante. Al revés, empleado de correos. Cien. 8.-Negación, al revés. Artificio cilíndrico que mediante unas manivelas, poleas y una cuerda sirve para subir o bajar pesos, al revés. Nota musical. 9.-Significa repetición. Plural de vocal. Nombre de letra, plural. 10.-Que atrae los metales. Consonante. Lecho. 11.-Dícese del ganado que tiene lana. En Méjico, disco de barro con bordes para cocer las tortas de maíz.

Verticales: 1.-Hilera de gente que espera, plural. Inteligente, capaz, diestro. 2.-Observa desde una altura. Vocal. Cúspide de una montaña. 3.-Soberano. Onomatopeya del canto de la clueca. Apócope de santo. 4.-Números romanos. Apellido de un futbolista español que formó parte de la selección nacional y que jugó también en Italia. Al revés, partícula inseparable. 5.-Vocal. Especie de caja donde las abejas labran los panales. Consonante. 6.-Elemento espiritual de un ser humano. Número. 7.-Consonante. Pieza larga de madera, plural. Consonante. 8.-Voz militar. Al revés, palabras malsonantes. Preposición inseparable que equivale a con. 9.-Igual o semejante. Al revés, siglas del centro donde se educa militarmente a los reclutas. Hijo de Noé. 10.-Tiempo señalado para regar. Consonante. Tema de un discurso. 11.-Aleación de cobre y cinc. Caserío, casa de campo.

Juguetes Gual

C/ Mayor, 16
Tel. 67 01 90
Calviá - Mallorca

Panaderia

Ca'n Porret

C/ Mayor, 3. CALVIÀ

SOLUCIÓN AL ANTERIOR

Horizontales: 1.-Itera. Obice.
2.-Coma. A. Esol. 3.-Ore. Ara. Ato.
4.-No. Araro. At. 5.-O. Asesara. E.
6.-Atún. Baco. 7.-M. Emetico. P. 8.-
Ir. Aroga. La. 9.-Sem. Oso. Don. 10.-
Acas. O. Lama. 11.-Lesas. Nidal.

José Suárez.

VACACIONES
DE PRIMAVERA
PARA PENSIONISTAS
1987

CA'N TÀPERA

OBRA SOCIAL

CAJA DE BALEARES
"SA NOSTRA"